

ikke under Sagens videre Gang lykkes at overvinde disse Vanskeligheder, saaledes at man kan komme bort fra det i og for sig uheldige Banderole-System, mener jeg, at man navnlig under Hensyn til, at der i Lovforslaget findes en Revisionsbestemmelse, ifølge hvilken Loven skal til Revision sammen med en Revision af Toldloven i 1916, hvor da hele Tobaksbeskatningen kan tages op til samlet Overvejelse, maa kunne akkviescere i de mellemliggende Aar ved Loven, selv om den bibeholder det her foreslaaede System.

Jeg kan dog ikke følge Flertallet i Ændringsforslaget under Nr. 1, hvori Flertallet foreslaar en væsentlig højere Afgift af de noget dyrere Cigaretter. Jeg tror ikke, det vil have nogen større praktisk Betydning, men jeg tror, at det i nogen Maade vil genere Handelen med denne Vare uden at bringe Staten nogen videre Indtægt, og jeg finder, at de af den højt-ærede Minister foreslaaede Satser i Virkeligheden ere tilstrækkeligt høje.

I de Bilag, som ledsage Betænkningen, ser man saavel fra Tobaksfabrikanter som fra tobakshandlendes og Importørers Side stærke Klager fremsatte imod det Lovforslag, som her er til Behandling. Jeg maa nu sige, at jeg ikke tillægger disse Klager saa stor Betydning, som enkelte andre Medlemmer synes at gøre. Jeg tror, at i et Tilfælde som dette vil der altid komme Klager, og de ville altid være i nogen Grad overdrevne, men derfor er det jo alligevel meget muligt, at der er noget i dem, og jeg tror, de Herrer, der ere interesserede i en Beskatning af denne Art — jeg mener dermed Importører, Tobaksfabrikanter og Cigaretfabrikanter — vilde gøre klogere i at regne med, at en Protest mod en Beskatning paa dette Omraade ikke vil virke i den Retning, de have tænkt sig. Denne Beskatning kan efter min Formening ikke let forhindres. Jeg tror, de Herrer vilde gøre klogere i under den fortsatte Behandling af denne Sag at søge valgt et Udvalg, som kunde forhandle med de Udvalg her i Rigsdagen, der for Fremtiden faa med denne Sag at gøre, om praktiske Ændringer i Lovforslaget. Det, det gælder om for de Herrer, er i Virkeligheden at faa denne Beskatning indført paa en saa lempelig og praktisk Maade som muligt, og i den Henseende er jeg overbevist om, at der under Sagens videre Behandling fra Lovgivningsmagtens Side vil blive taget alt muligt Hensyn til alle berettigede Krav.

Finansministeren (N. Neergaard):

Atter her kan jeg begynde med at erklære, at jeg kan modtage samtlige de af Flertallet eller det samlede Udvalg stillede Ændringsforslag, og jeg kan med Hensyn til Motiveringen af dem i det væsentlige henholde mig til den ærede Ordførers (Johannes Jensen) Bemærkninger. Jeg maa dog gøre nogle Bemærkninger angaaende den her førte Forhandling. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) advarede mod at følge den Fremgangsmaade at lade Lovforslag gaa op til Landstinget saa at sige under den Forudsætning, at de der skulde underkastes gennemgribende Forandringer, som man lige saa godt kunde underkaste dem her — det ærede Medlem anførte Forlystelsesskatten som et Eksempel paa en Skat, der maatte op i Landstinget for at blive forbedret og bragt i en rimelig Form. (Rode: Nej!). Jeg synes, det ærede Medlem anførte i Forbindelse med sin Omtale af Forlystelsesskatten, at det var urimeligt, at man skulde sende Lovforslagene op i Landstinget for at faa dem forbedrede. (Rode: Ikke for at faa dem forbedrede!). Naa, naar det ærede Medlem ikke har ment det, saa skal jeg ikke videre insistere paa det. Jeg skal kun sige, at efter min Mening var det ikke nogen Forbedring af det nævnte Lovforslag i det hele, som blev foretaget af Landstinget. Det var en Forandring, som jeg kunde acceptere, fordi det forekom mig, at det var en Forandring, som ikke rørte ved noget af Grundprincipperne i Lovforslaget, men en Forbedring var det ikke, idet den eneste Del af Skatten, som har stødt paa betydelige praktiske Vanskeligheder, og som jeg kan se maaske har gjort nogen Skade, netop var den Del, som kom ind i Landstinget. Jeg bemærkede da ogsaa udtrykkeligt, inden Lovforslaget forlod dette Ting, at angaaende de Ændringer, der vare antydede henede, vilde jeg kunne forhandle, da de ikke vare af den Art, at de kunde gøre Lovforslaget uantageligt for mig, men at jeg paa det bestemteste maatte fastholde, at Lovforslaget i den Form, hvori det blev vedtaget her, var bedre end den, hvori det ønskedes bragt og i hvilken det sluttelig forlod Rigsdagen. Det sagde jeg ogsaa i Landstinget, men da jeg ikke kunde faa Lovforslaget vedtaget i Folketingets Affattelse, maatte jeg akkviescere ved den anden Form, som dog ikke forekom mig ganske uantagelig.

Men saaledes staar Sagen jo ikke her.